

Arrest

nr. 100 234 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Turkse nationaliteit, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter, Buse SAHIN, op 17 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 april 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 april 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) en tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. CAKTI die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 5 mei 2010 verkrijgt de eerste verzoekster een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, geldig tot 15 april 2015. De tweede verzoekster werd in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor kinderen.

1.2 Op 20 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de eerste verzoekster.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van S(...) O(...) en van Turkse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat zowel de echtgenoot van betrokkene als betrokkene zelf sedert 15.02.2011 van ambtswege zijn afgevoerd.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

1.3 Op 20 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht zonder bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de tweede verzoekster.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van S(...), B(...) S(...) van Turkse nationaliteit.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat zowel betrokkene zelf als de moeder en de stiefvader van betrokkene sedert 15.02.2011 van ambtswege zijn afgevoerd.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

1.4 De gemachtigde van de staatssecretaris neemt tevens een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan S(...) O(...)

van Turkse nationaliteit,

verblijvende te (...), bevel gegeven de genaamde S(...), B(...) A(...), van Turkse nationaliteit,

verblijvende te (...), binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: het legaal verblijf in België is verstreken: zie motivatie bijlage 21.”

Er zijn geen gegevens bekend die toelaten te achterhalen wanneer de bestreden beslissingen aan de verzoekster werd ter kennis gebracht.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag betreffende de bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Zij licht het middel als volgt toe:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken mededeelt dat “in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied; het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van

- S(...) O(...) en aan betrokkene een bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen; en

- S(...) B(...)

en dit op basis van artikel 42quater §1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Terwijl overeenkomstig artikel 8 EVRM staten verplicht zijn het recht op een familie- en gezinsleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden. En deze legale fundering van zeer doorslaggevend belang is, en bijgevolg meent verzoeker dat de beslissing een overschrijding van macht inhoudt.

Dat met het recht op een familie- en gezinsleven bedoeld wordt, de eerbiediging van het gezinsleven wanneer een vreemdeling een feitelijk gezin vormt met een Belg of vreemdeling met een legaal verblijfsrecht in België

Ook het verwijderen van vreemdelingen die een uitgebreide sociale binding hebben met ons land, staat haaks op de elementaire humanitaire principes en op artikel 8 EVRM.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht dat de verwijdering van een persoon uit zijn familie- of vriendenkring, zelfs voor een korte periode een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. (Zie R.v.St. 28.01.2002, n° 102.960 en R.v.St. 04.03.2002, n° 104.280).

De Raad van State oordeelde in het hieronder geciteerde arrest (C.E. 08.02.2002, n° 103.410) dat er sprake was van een manifeste beoordelingsfout: “ ... avoir décidé que la suspension, pour une durée incertaine, fut-elle en principe limitée, des liens familiaux du requérant, ne constitue pas des circonstances exceptionnelles justifiant la demande d'autorisation de séjour en Belgique”.

Mevrouw Sahin is te Dongen op dd. 16.11.2009 gehuwd met de heer M(...) C(...), geboren te Yukariyenice (Turkije). De heer M(...) C(...) is een burger van de unie. Na het huwelijk hebben verzoeker en dochter recht gekregen op verblijf als familieleden van een burger van de unie, en dit voor een duur van 5 jaren (stuk 5).

Het koppel M(...)-S(...) waren woonachtig te (...), en dit tot echtgenoot van verzoeker in het jaar 2011 is verwickeld geraakt in een correctionele zaak in Nederland, met het gevolg dat hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden. Vandaag de dag verblijft de heer M(...) nog steeds in de gevangenis (stukken worden nog verwacht vanuit Nederland).

Als gevolg van deze omstandigheden was verzoeker en dochter genoodzaakt tijdelijk te verhuizen naar Nederland, althans waar broer van verzoeker woonachtig was en kon instaan voor de noodzakelijke morele, materiële en financiële steun ten aanzien van verzoeker en dochter.

Tijdens hun huwelijk heeft het koppel besloten dat M(...) zou werken en instaan voor de kosten van het samenleven. De heer M(...) werkte als restaurantbediende. Maar wanneer de heer METIN verwickeld raakte in de correctionele zaak in Nederland, en uiteindelijk ook terecht kwam in de gevangenis, was het onmogelijk voor verzoeker en dochter om inkomen te vergaren van een activiteit. De financiële situatie was al niet zo goed. Het was ook niet mogelijk om terug te vallen op spaargeld of dergelijke.

De enige familie die verzoeker en dochter in Europa hebben, uitgezonderd de heer METIN natuurlijk, is broer van verzoeker S(...) C(...), geboren te Gurun (Turkije) en houder van de Nederlandse nationaliteit (stuk 6). De heer S(...) C(...) is woonachtig te Nederland, (...) (stuk 7) en oefent een zelfstandige activiteit uit waaruit hij hoge inkomsten heeft en het dus zeker geen probleem was om zijn zus S(...) O(...) en nicht S(...) B(...) op te vangen. De broer van verzoeker heeft dan ook niet kunnen toekijken hoe verzoeker en dochter zonder geld en steun alleen achterbleven (stukken 8-9).

Verzoeker en dochter zijn met de steun van broer van verzoeker tijdelijk ondergebracht in een huisje te Nederland, (...). Daar zijn verzoeker en dochter ook op een officiële wijze ingeschreven sinds februari 2011 (stuk 10). Het huis bevindt zich op zeer korte afstand van de verblijfplaats van broer S(...) C(...) zodat deze op elk ogenblik kan voorzien in de benodigdheden van verzoeker en dochter.

Het behoeft geen betoog dat dit alles maar een tijdelijk oplossing was voor een crisissituatie waarop verzoeker en dochter niet hadden gerekend. Het zal niet lang meer duren tot echtgenoot van verzoeker, M(...) C(...), zijn volledige straf heeft uitgezeten zodat het gezin weer kan herenigd worden, in die zin dat verzoeker samen met partner en dochter zich terug zou willen settelen in België waar ze gedurende hun huwelijk hebben geresideerd. Verzoeker en dochter hadden een langdurige vaste band gevormd met België en de Belgische maatschappij. Het is buiten twijfel dat gezin van verzoeker het zeer moeilijk zou hebben om een gezinsleven op te bouwen in het land van herkomst. Dochter van verzoeker gaat hier naar school. Van hen kan ook redelijkerwijze niet verwacht worden te verhuizen naar land van herkomst.

Dat het zeer duidelijk is dat hier sprake is van overmacht. Verzoeker en dochter hebben er zelf niet voor gekozen om te vertrekken van België. Zij hebben alles gedaan om te kunnen blijven, maar helaas zonder succes. Ondertussen hebben ze wel een mogelijke alternatief uitgewerkt. Een goede vriendin van verzoeker, met name mevrouw K(...) H(...), geboren te Karaman (Turkije), en houder van de Nederlandse nationaliteit (stuk 11), heeft verklaard dat verzoeker en dochter tijdelijk, en dus tot ze weer een verblijfplaats kunnen hebben in België samen met echtgenoot M(...), kunnen verblijven bij haar te België, (...) (stuk 12).

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.1.1 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *“familie- en gezinsleven”* noch het begrip *“privéleven”*. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip *“privéleven”* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip *“privéleven”* een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad is van oordeel dat *in casu* niet kan worden aangenomen dat de bestreden beslissingen een inmenging vormen in het gezinsleven van verzoekster en haar dochter. Het gezinsleven is immers een feitelijke kwestie. *In casu* dient te worden vastgesteld dat het gezinsleven van de verzoeksters zich niet in België, maar reeds geruime tijd in Nederland, situeert. De bestreden beslissingen beëindigen wel het verblijfsrecht van de verzoekster en haar dochter in België, doch er dient te worden vastgesteld dat de verzoekster in het onderhavige verzoekschrift alsook ter terechtzitting uitdrukkelijk erkent dat zij en haar dochter reeds geruime tijd in Nederland verblijven, alwaar haar echtgenoot een gevangenisstraf uitzit.

De verzoekster geeft in het onderhavige verzoekschrift zelf aan dat zij en haar dochter in Nederland verblijven en uit de stukken die bij het verzoekschrift zijn gevoegd blijkt dat de verzoeksters minstens sinds februari 2011 zijn ingeschreven in Tilburg, Nederland. De bestreden beslissingen strekken er niet toe de verzoeksters te verplichten terug te keren naar Turkije. Het bevel tot terugbrenging bevat slechts een opdracht om de tweede verzoekster terug te brengen naar het land waar zij van gekomen is, dit is Nederland en de eerste bestreden beslissing stelt enkel dat dat de eerste verzoekster het Belgisch grondgebied moet verlaten. Er kan niet worden aangenomen dat er *in casu* ernstige hinderpalen zijn die de verzoeksters beletten om een gezinsleven verder te zetten in Nederland, alwaar zij momenteel zijn ingeschreven. Ten slotte verhinderen de bestreden beslissingen niet dat de verzoeksters alsnog een nieuwe verblijfsaanvraag indienen in België wanneer zij en de echtgenoot/stiefvader zouden terugkeren nadat deze laatste in vrijheid wordt gesteld.

De Raad dient het bestaan van het gezinsleven en de mogelijke inmenging in dit gezinsleven bovendien te beoordelen op het moment van de bestreden beslissing, hij kan dus niet vooruit lopen op de hypothese dat de verzoeksters terug zouden keren naar België nadat de gevangenisstraf van de heer M(...) C(...) is uitgezeten. Gelet op het feit dat de verzoeksters reeds sinds minstens februari 2011 geen gezinsleven meer hebben in België en er geen ernstige hinderpalen kunnen worden vastgesteld om het gezinsleven in Nederland te ontwikkelen, is er *in casu* op grond van artikel 8 van het EVRM geen positieve verplichting om het verblijfsrecht in België te handhaven. Dit geldt des te meer nu de verzoekster in het onderhavige verzoekschrift beklemtoont dat zij naar Nederland is verhuisd omdat zij anders zonder financiële middelen zou zijn en dat zij en haar dochter in Nederland door haar broer worden opgevangen. De verzoeksters zijn dus op eigen initiatief nog voor de bestreden beslissingen werden getroffen naar Nederland verhuisd en ter terechtzitting is overigens gebleken dat zij er nog steeds verblijven.

De Raad wijst tevens op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waar dit Hof inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In zoverre er een breuk zou zijn geweest in het gezinsleven van de verzoeksters en de heer M(...) C(...) is deze breuk niet te wijten aan de thans bestreden beslissingen, maar wel aan het feit dat de heer M(...) C(...) in Nederland een gevangenisstraf dient uit te zitten. De verzoeksters hebben toen zelf de stap gezet om naar Nederland te verhuizen zodat zij niet dienstig kunnen voorhouden dat de thans bestreden beslissingen een inmenging in hun gezinsleven teweeg brengen.

Waar de verzoekster er voorts op wijst dat artikel 8 van het EVRM ook het privéleven beschermt, moet worden geduurd dat de verzoeksters zelf reeds geruime tijd voor het nemen van de bestreden beslissingen te stap hebben gezet om België te verlaten en naar Nederland te verhuizen. De verzoekster kan niet voorhouden dat hun privéleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM zich in België situeerde op het moment van de bestreden beslissingen. Indien de verzoeksters een tijdje in België hebben verbleven – de verzoekster geeft niet de minste indicatie van de duur van het verblijf in België – dan weegt dit privéleven niet op tegen het privéleven dat zich vóór het indienen van de verblijfsaanvraag en sinds februari 2011 opnieuw in Nederland situeerde. Ook de term privéleven is een feitelijke kwestie die door de Raad dient te worden beoordeeld op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeksters op dat ogenblik reeds geruime tijd in Nederland verbleven en dit op eigen initiatief. De verzoekster toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissingen het eventuele privéleven in België zouden miskennen.

Met haar betoog maakt de verzoekster geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2 In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet.

De verzoekster licht het middel als volgt toe:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken mededeelt dat “in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied; het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van

- S(...) O(...) en aan betrokkene een bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen; en

- S(...) B(...):

en dit op basis van artikel 42^{quater}§1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk ”.

Terwijl overeenkomstig artikel 42^{quater} §1, laatste lid Vreemdelingenwet, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst. ”

In de desbetreffende beslissing ten aanzien van S(...) O(...) (en resp. S(...) B(...)), wat betreft de beëindiging van het verblijfsrecht met (en resp. zonder) bevel om het grondgebied te verlaten, wordt geen enkele melding gemaakt van enige overwegingneming van factoren die de beslissing hebben beïnvloed. De enige informatie die aanwezig is, en waarop de beslissing dus gesteund is, wordt als volgt geformuleerd:

“Reden van beslissing:

Artikel 42^{quater} §1, 2° van de wet van 15 december 1980: de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat zowel de echtgenoot van betrokkene als betrokkene zelf sedert 15.02.2011 van ambtswege zijn afgevoerd.

(resp. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat zowel betrokkene zelf als de moeder en stiefvader van betrokkene sedert 15.02.2011 van ambtswege zijn afgevoerd.)

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken. ”

Hieruit kan helemaal niets afgeleid worden met betrekking tot het nagaan van de in hogervermelde wetsartikel opgesomde factoren. Dat bij deze duidelijk is dat hier helemaal geen rekening mee gehouden is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2.1 Artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijfsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De verzoekster betoogt dat uit de beslissing niet kan afgeleid worden dat de verweerder rekening gehouden heeft met de factoren opgesomd in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

In het verzoekschrift beperkt de verzoekster zich tot een zuiver theoretisch betoog waarbij ze nalaat te specificeren welke elementen de verweerder in rekening had moeten brengen in het kader van een proportionaliteitstoets zoals bepaald in artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Hiermee gaat de verzoekster echter volledig voorbij aan de in de bestreden beslissingen opgenomen motivering.

De eerste en tweede bestreden beslissing stellen respectievelijk dat *“uit het rijksregister blijkt dat zowel de echtgenoot van betrokkene als betrokkene zelf sedert 15 februari 2011 van ambtswege zijn afgevoerd”* en *“uit het rijksregister blijkt dat zowel betrokkene zelf als de moeder en de stiefvader van betrokkene sedert 15 februari 2011 van ambtswege zijn afgevoerd”*.

Gelet op de afschrijving van ambtswege kon de verweerder er immers van uitgaan dat de verzoeksters niet meer woonachtig waren op hun eerdere adres. Er was ook geen enkele aanwijzing voorhanden in het administratief dossier dat de verzoeksters op een ander adres in België zouden hebben verbleven en de verzoekster erkent thans uitdrukkelijk dat zij en haar dochter sedert februari 2011 in Nederland verblijven. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de verweerder voorafgaand aan het nemen van een beslissing diende over te gaan het voeren van een socio-economisch onderzoek in de zin van artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet, waarvan de zin op dat ogenblik op geen enkele wijze blijkt. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt genoegzaam dat het voor de verweerder onmogelijk was om de verzoekster te bereiken teneinde informatie in te winnen omtrent de socio-economische situatie van de betrokkenen. De verweerder heeft blijkens de stukken van het administratief dossier immers daadwerkelijke pogingen ondernomen om de verzoekster te bereiken (administratief dossier, brief dd. 24 maart 2011).

Daarnaast bezit ook het administratief dossier geen elementen in de zin van deze bepaling die van aard zijn dat deze een andere beslissing vanwege het bestuur hadden kunnen rechtvaardigen. De verzoekster blijft bij de uiteenzetting van het middel overigens in gebreke om op concrete wijze toe te lichten dat een of meerdere van de elementen betreffende de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidssituatie, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie of de bindingen met haar land van herkomst aanwezig waren die zich zouden kunnen hebben verzet tegen een beëindiging van het verblijfsrecht, zodat niet blijkt welk belang de verzoekster heeft bij haar betoog dat ten onrechte geen verder onderzoek van de elementen zoals voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet werd doorgevoerd. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij, indien zij de kans had gekregen bijkomende elementen over te maken, informatie had kunnen verschaffen die de appreciatie van de feiten kon beïnvloeden.

De verzoekster maakt de aangevoerde schending van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3 In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken mededeelt dat “in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied; het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van

- S(...) O(...) en aan betrokkene een bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen; en
- S(...) B(...):

en dit op basis van artikel 42quater §1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk ”.

Terwijl overeenkomstig artikel 3, lid 2 van de motiveringswet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, de nodige factoren in rekening moet gebracht worden die dienen als ondersteuning van de desbetreffende beslissing.

De enige informatie die aanwezig is, en waarop de beslissing dus gesteund is, wordt als volgt geformuleerd:

“Reden van beslissing:

Artikel 42quater §1, 2° van de wet van 15 december 1980: de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat zowel de echtgenoot van betrokkene als betrokkene zelf sedert 15.02.2011 van ambtswege zijn afgevoerd.

(resp. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat zowel betrokkene zelf als de moeder en stiefvader van betrokkene sedert 15.02.2011 van ambtswege zijn afgevoerd.)

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken. ”

Hieruit kan helemaal niets afgeleid worden welke factoren uiteindelijk hebben geleid tot de desbetreffende beslissing. Dat bij deze duidelijk is dat er helemaal geen rekening is gehouden met individuele elementen. Dat bij deze bestuurshandeling men heeft nagelaten de motieven naar voor te brengen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissingen genomen zijn. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 54 van het vreemdelingenbesluit en artikel 42quater, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat "de burger van de Unie die zij vervoegd of begeleid hebben vertrekt uit het Rijk" en dat "uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat zowel de echtgenoot van de betrokkene als de betrokkene zelf sedert 15 februari 2011 van ambtswege zijn afgevoerd" alsook "uit het rijksregister blijkt dat zowel betrokkene zelf als de moeder en de stiefvader van betrokkene sedert 15 februari 2011 van ambtswege zijn afgevoerd".

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3.2 Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is

kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

In casu geeft de verzoekster niet aan welke elementen door de verweerder ten onrechte zouden zijn veronachtzaamd. Met haar zeer vage betoog toont de verzoekster dan ook geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

3.3.3 Waar de verzoekster nog lijkt te willen verwijzen naar een schending van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*” stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is, daar het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE